

Bankó Nikolett beszámoló

Milánó Erasmus+ program

11.17: Első nap

Megérkeztünk Milánóba. Ezen a napon még nem mentünk iskolába, hanem megismertük a szállásunkat, ami kifejezetten családias, komfortos volt, hiszen csak a mi kis csapatunk volt ott. Megismerkedtünk az ottani közlekedéssel, megnéztük, hogy mehetünk majd suliba. Délelőtt egy tájékoztató beszélgetésen is részt vettünk. Aztán délután bementünk a városba. Megpillantani először a Dómot egy csodálatos élmény volt, sosem fogom elfelejteni. A várost pedig máris megismerhettük egy túravezető segítségével, aki érdekes dolgokat mondott mind a Dómról, mind pedig az egyéb látványosságokról Milánóban. Imádtam ezt a napot.

11.18: Második nap

Első napunk az iskolába. Elkéztünk... :) De erre is szükség volt, hisz csapatként, együtt kezeltük a problémát és oldottuk meg a helyzetet. Az olaszok is nagyon kedvesek voltak, hisz teljesen

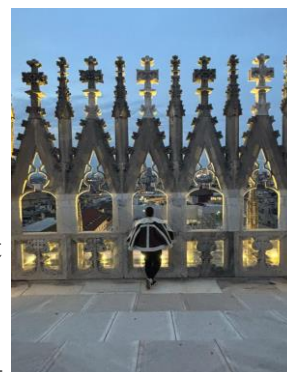
megértőek voltak. Reggelit a suliba kaptunk, ami isteni volt, igazi olaszos reggeli. Az iskola épülete is valami elképesztő volt, hatalmas... Ezen a napon igazából „normális” tanóráink nem is voltak, inkább megismerhettük a sulit és az ottani gyerekekkel beszélhettünk. Teljesen más szemszögből is megismerhettem Olaszországot, és még jobban szerelmes lettem ebbe az országba. Nagyon kedvesek, segítőkészek voltak velünk a gyerekek és a tanárok is, nagyon jó volt őket megismerni. A délutánt a Sforza Kastélyban töltöttük. Mesészép belül és kívül is, nekem személy szerint nagyon tetszett. Még Michelangelo utolsó, befejezetlen szobrát is láthattuk, ami azonnal elrepített engem abba az időbe, mintha ott lettem volna. Csodás élmény volt ez is.

11.19: Harmadik nap:

A reggelt ismét az iskolában kezdtük. Annyit spoilereznék, hogy ez volt a kedvenc napom:). Ezen a napon már rendes tanítási órákon is részt vettünk. Kis csapatokra lettünk osztva, én egy nagyon jó barátnőmmel kerültem össze, úgyhogy ez pluszban hozzá tett az élményhez. Az első óránkon beleszóltunk egy projektmunkába. Bevallom, először féltem bemenni az osztályterembe, viszont amikor beléptem egyből a szeretet és kíváncsiság fogott el. Az olasz lányok egyből befogadtak és nagyon jókat beszélgettünk, egy fiú pedig egyből odajött hozzám és „Szia!” -val köszönt nekem, ami ismét megmelengette a szívemet, hiszen ezzel is tudatosította bennem, hogy mennyire vártak és készültek az érkezésünkre. A második óránk fizika volt egy másik osztállyal. Mondanom se kell hogy velük is egyből megtaláltuk a közös hangot. Nagyon jókat beszélgettünk velük is, és a fizika órát csak miattunk angolul tartották meg, illetve a Canva

prezentáció végén egy magyar zászlót is becsatoltak. Azóta is libabőrös vagyok, bármikor visszagondolok erre. Hab a tortán, hogy az osztály megkért minket hogy tanítsunk nekik igazi ősi magyar néptáncot, és természetesen nem hátráltunk ki a feladatból. Még jobb hangulat keletkezett, és plusz pont, hogy az olasz tanár is táncolt velünk. Ezután ők is tanítottak nekünk pár olasz táncmozdulatot. Ímmel-ámmal, de sikerült leutánoznunk őket. A délutánunkat a már sokszor kívülről megpillantott Dómnak a teraszán töltöttük. A legtökéletesebb napon és időben mentünk, hiszen még világos volt mire felértünk aztán a legtetején a Dómnak már kezdett sötétedni, de rózsaszín volt az ég, és mire elkezdtünk lefele menni, már sötét volt így pont minden pompázó színében láttuk Milánó „tetejét”.

11.20.: Negyedik nap:

Reggel mikor felkeltem, még nem tudtam, hogy milyen új élmények fognak rám várni, mostanra pedig már felejthetetlen emlékek. Reggel a suliban az olasz gyerekek mondták, hogy egy podcastot kell csinálnunk az olasz és a magyar iskolák különbségeiről. 1 óránk volt arra, hogy összeszedjük ezeket a különbségeket. Először azt hittem csak egy asztalhoz le kell ülni, elmondani és akkor meg is vagyunk... aztán

megpillantottam a stúdiót. Elképesztő, hogy egy iskolában van ilyen. Mintha egy rádió műsorba csöppentem volna, aminek hirtelen én lettem a főszereplője a többi barátnőmmel együtt. Nagyon izgultam, hisz csak maga az előkészület fél óra volt, hogy beállítsák a mikrofont, a kamerát, a fényeket (amik a magyar zászló színeiből álltak össze). 2 tanárom és az igazgató is végignézte a műsorunkat, így még jobban szerettem volna bizonyítani ebben az igen szokatlan és nem mindennapi helyzetben, hogy meg tudom itt is állni a helyem, hisz ez is egy indok volt, hogy szeretnék jelentkezni ebbe a programba. Az izgulásunkhoz mértén szerintem ügyesen megoldottuk a feladatot. Aztán délután az olasz diáktársainkkal elmentünk egy igazi olasz étkezőbe, ahol nagyon finomat ettünk. Utána már indultunk is a Navigli csatornához, ahol hirtelen Velencébe éreztem magam. Gyönyörű volt, és még egy igazi olasz Tiramisut is megkóstolhattam egy kávézóban.

11.21.: Ötödik nap

Sajnos elkezdődött az utolsó napunk, viszont igyekeztünk ezt is mindenféle programmal megtölteni. Elmentünk egy Leonardo da Vinci múzeumba, ami valami elképesztő volt. Hatalmas helyen terült el, Még vonatok, régi villamosok, hajók, és repülők is ki voltak állítva a teljesség igénye nélkül. Nagyon interaktív múzeum volt, nézhettünk videókat is a Földünkkel kapcsolatos helyzetekről, műholdas felvételeket láthattunk kontinensekről. Ezek mellett természetesen Leonardo munkásságáról is nagyon sok szó esett, a találmányairól volt szó, illetve az életébe is belelehetettünk. Találtunk egy kiállított régi telefonfülkét amit ki is lehetett próbálni és természetesen a vicces képek nem maradhattak el. Majdnem az egész napunkat a múzeumban töltöttük, amit igazán élveztem. Délután- estefelé pedig benéztünk egy bevásárló központba ahol megvettük a másnapra való ételt a hazaútra.

Az én szemszögem:

Számomra ez egy felejthetetlen élmény marad, és nem lehetek elég hálás azért, hogy felvettek ebbe a programba. 1 hét alatt angolból is nagyon sokat bővült a szókincsem, új barátaim lettek, és Olaszországról is sokkal többet tudtam meg mint eddig valaha. Nagyon köszönöm a lehetőséget mindenkinek.

Bankó Nikolett
2025. 11.30.